

Kişilik Nedir?

Kişilik, İnsanı öteki bireylerden ayıran, onu, kendisine has yapan özelliklerin tümü, olarak tanımlanabilir.

İnsanı insan yapan en önemli vasfı yaratılıştan gelen ve fitratına yerleştirilmiş olan özgünlüğüdür.

Bu özgünlük fiziksel ve ruhsal olarak vücudunun her zerresine yerleştirilmiştir. RNA, DNA'dan göz bebeğine, parmak izinden ses tenine, kokusundan gülümseme şekline kadar insan her şeyiyle özeldir.

Bu özgünlük davranış, düşünüş ve hayata bakışta da mevcuttur. İnsanı diğerlerinden ayıran ve kendisi kılanda bu özgünlüğünü muhafaza edebilmesidir.

Bir şarkı güftesi bu özgünlüğü ne kadar güzel ifade eder:

Benzemez kimse sana tavrına kurban olayım

Bakışından süzülen işvene kurban olayım.

Seni diğerlerinden farksız kılmaya bütün gücüyle gece gündüz çalışan bir dünyada kendin olarak kalabilmek dünyanın en zor savaşını vermek demektir. Bu savaş başladı mı artık hiç bitmez.(E. E. Cummings)

‘Çift kişilik’ özellikle ebeveynlerin üzerinde hassasiyetle durmaları gereken bir konu.

Çünkü kişiliğin en önemli oluşma zamanları olan 0-6 yaşta aşırı otoriter ve aşırı ilgili ailelerde çocukta ‘çift kişilik’ oluşma ihtimali çok yüksek.

Eğer aynı şekilde 7-12 yaşta da devam ederse tedavisi imkansız bir rahatsızlık ile karşı karşıyayız demektir.

Her çocuğun doğuştan getirdiği kendine özel , kendine has birçok özellikleri vardır. Ebeveynlerden beklenen çocukta doğuştan gelen , çocuğuna özgü o kabiliyetlerin gelişmesi konusunda her türlü desteği vermeleridir. Bu konuda sabırlı olunmalı ve iyi bir gözlemlerle çocuğun gitmek istediği yol tespit edilmelidir. Bu gideceği yolda ki engelleri çocukla birlikte kaldırarak yaratılışın gereği verilen kabiliyetlerini en üst perdede ortaya koymasına çalışılmalıdır. En iyi anne baba veya öğretmenin vereceklerini bir an verip kendini en kısa sürede geçersiz hale getiren olduğunu unutmamalım.

Çocuk yetiştirmenin en önemli kurallarından olan bu husus , bir çok aile tarafından ihmal edilmektedir.

Ebeveynler çocuk doğar doğmaz ona bir rol biçiyorlar. Bu rolün biçilmesinde anne babanın kendi geçmişlerinden gelen özelemlerin , zaafaların , isteklerin , arzuların baş rol oynadığını söyleyebiliriz. Hatta istedikleri çocuk profili çocuğun eşyalarına , odasına , ismine kadar her şeye yansıtılıyor.

Ebeveyn birlikte çocuk doğmadan oluşturdukları profili çocuğa dayatmaya başlıyorlar. Çocuk büyümesine paralel olarak kendi öz-benliğini ortaya koymaya başlıyor. Eğer çocuğun davranışı duruşu ebeveynin istediği profile uygunsa çocuk çok yüksek düzeyde takdir ve teşvik alıyor. Öz-benliğinden gelen ve çocuğu çocuk yapan davranışları ebeveynin istediği profile aykırı ise aynı yüksek düzeyde tenkit ve eleştiriye uğruyor. Bu bazen şiddete kadar gidebiliyor.

Çok iyi bir gözlemci olan çocuk bu durumun değişmeyeceğini , değiştiremeyeceğini , bunun imkansız olduğuna inandığı ve kabul etmek zorunda kaldığı zaman kendince bir çözüm geliştiriyor. Kendine ait olan ve asla yok edemediği kişiliği uhdesinde kalmak şartıyla , anne babasının istediği , arzu ettiği , mutlu ve memnun olduğu ikinci bir kişilik geliştiriyor. Zaman içerisinde profesyonel bir şekilde iki kişiliği de kullanmaya başlıyor. Çünkü sadece anne baba değil , abi, abla , kayınpeder , kayınvalide , öğretmen , başkan , komutan, amir , eş , evlat , patron v.b. hayatta birlikte olduğu , olmak zorunda kaldığı herkes onun öz-kişiliğine saygı duymak yerine , kendi istedikleri kişiliği dayatıyorlar.

Bu ağır kamuoyu baskısına dayanamayan , karşı koyamayan her insan ikinci bir kişilik geliştiriyor. Güçlüye farklı , zayıfa farklı , küçüğe farklı , büyüğe farklı , zengine farklı , fakire farklı davranış sergiliyor aynı insan. Gün içerisinde sürekli kişilik değiştiriyor insanlar. Ve maalesef bunun tedavisi de yok.

Bu gün anne baba öyle istediği için, evlerde , apartman dairelerinde 'küvez' ortamında yetişen çocuklarımız var. Küfür öğrenecek , hijyenik değil , güvenlik yok gibi gerekçelerle inemediği sokağı yanağını cama dayayarak seyreden farklı anlamda 'cam çocuklar' yetişiyor toplumda.7 sinde çıkıp sokağı anne babanın denetiminde öğrenmesi gereken çocuk , 30 unda anne baba desteği olmadan her tür tehlikeye açık olarak iniyor sokağa.

Çocuklarımızı yetiştirirken 'kendileri olmak' konusunda dünyanın en zor savaşını verdiklerini unutmamalıyız. Onları bu konuda içeride ve dış dünyaya karşı destekleyelim. Bizim ve yakın çevremizin istediği çocuk değil , çocuğumuzun kendisinin ne olmak istediğine odaklanalım. Öz-kişilikten kaynaklanan kabiliyetlerini geliştirebilmesi konusunda tüm desteği verelim.

Bizim bildiğimiz , tanıdığımız , iletişim kurabildiğimiz , kucakladığımız ve bizi kucaklayan , sevdiğimiz ve bizi seven , saygı duyduğumuz ve bize saygı duyan tek kişilik li çocuklar sahibi olalım. İkinci kişilik çok fazla tanıyama çağımız ve her an , her türlü süprizlere açık , çocuğumuzun daha hakim olmakta zorlanabileceği tehlikeli bir varlıktır. İdarede 'tek başlılık' çok önemlidir.

“Eğer o ikisinde (göklerde ve yerde) Allah’tan başka ilâhlar olsaydı muhakkak fesada uğrarlardı.” (Enbiya: 21/22)

Kainatta ki tek başlılık tan gelen düzen , kainatın küçük bir numunesi olan insan için de geçerlidir. Rabbiyle irtibatlı tek kişinin hakim olduğu bir insan her açıdan kamil insan olmaya namzettir. Çift kişilik kaosun tek başına sebebidir. Nifaka ve zulme kapı açar. Hayatın her alanında kişiyi mutsuzluğa, başarısızlığa , istikrarsızlığa ve zayıflığa mahkum eder.